

ставятъ трайното намѣсване на Промысльтъ какъ-то го наричамъ ? Слабъ нѣкой си но великъ мъжъ, като пишалъ, съ полудѣлъ почти рѣкъ, завѣтътъ на единъ ученъ чловѣкъ, казвалъ за страститѣ които създали неговѣтъ злочестинѣ купно и остроуміе, че : “Всичкытъ сѣ добры когато гы владѣемъ, а всичкытъ сѣ злы когато имъ ся покорявамы. Природата ны възбранява да имамы наклонности които надминувѣтъ силытъ ны, а здравыйтъ разумъ — да искамы да ся наслаждавамы на това което не е възможно, а пакъ съвѣстьта — не да желаймы, но това дѣто да ся побѣждавамы отъ желаніята. Независи отъ насъ да имамы или да не имамы страсти ; но отъ насъ зависи да гы надвивамы и укрогявамы. Чувствата които управлявамы ся всички законни ; но чувствата които ны управляватъ сѣ нечестивы само на нетлѣннѣтъ красотѣ прѣдавай сърдцето си ; имай пожеланія съгласны съ състояніето си, длѣжноститѣ ти да прѣд-идѣтъ на страститѣ ти ; покорявай ся на законътъ на нуждѣтъ, научи ся да търпишь лишението отъ работы отъ които е възможно да ся лишишь, и да ся отричашъ отъ всичко когато ти заповѣда добродѣтельтъ.” Ей, такъвъ е законътъ ; познахъ го, прѣстъпихъ го и ся наказахъ, и тъй твърдѣ е праведно наказаніето.

Щомъ стѣпихъ въ дымътъ на тѣзи безумнѣ любови и ся срупахъ така нѣкакъ, щото едвамъ слѣдъ петъ дена можѣхъ да забѣлѣжъ почти смѣшны-